

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 13)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, thứ Hai 17/5/1971**

Trở về Sài Gòn sau cuộc trình diễn Dalat, lòng thót bâng khuâng khi kỷ niệm cũ vẫn còn đọng trong trí nhớ. Sự buồn bã trải suốt tâm hồn và thân thể. Nhưng rồi phải bóp lòng dẹp đi tất cả. Và tôi hiểu rằng *cuộc đời mình đã chắm dứt mãi những ước mơ nào không phải là kết hợp cùng với Noel.*

Tôi đi dạy, tìm an ủi bên đám học trò trở lại.

Một cuộc trình diễn khác được tổ chức ở Sài Gòn. Nỗi buồn cũng tạm lắng im trong các lần tập dượt. Sự tiếc nuối quá khứ đẹp đẽ, hay nỗi đau đớn vì sự dở dang trước mặt đã theo công việc mà xao lãng đi.

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 22/5/1971**

Người gác đàn vào báo có Sơn đến tìm trong lúc tôi đang giảng bài trên bảng. Trái tim cơ hồ bóp thắt, ngỡ ngàng nhìn người đàn ông trước mặt.

Son trông xa lạ hẳn,. Anh lặng im cúi đầu trước cái nhìn buồn bã của tôi.

Thật lâu.

Tan buổi dạy 7h–9h tối, đi cùng anh đến một quán *café*. Trong làn ánh sáng mờ ảo, tôi ngồi nghe Sơn nói nhiều điều chưa từng nghe trước đó: *sự nhớ nhung hồi tiếc tôi những ngày trước, sự bắt đầu lại tất cả tương lai cho đứa con...*

Tôi im lặng trong suốt câu chuyện, tâm trạng xa lạ, thỉnh thoảng mỉm nụ cười mà *tưởng như đang nghe về chuyện của ai khác...*

Sau cùng khi Sơn hỏi:

"Em nghĩ thế nào, có thể cho anh biết?"

thì tôi đáp nhẹ:

"Ngày nay em thú nhận rằng cho dù rất thương Noel và vẫn còn yêu Sơn nhưng em không muốn để phí cuộc đời trong sự chờ đợi viễn vông một tình cảm. Em muốn trả tự do cho Sơn, bằng lòng rút khỏi đời anh."

Sơn cúi đầu:

"Anh biết tánh em cứng rắn nhưng không ngờ em cứng rắn đến độ đưa đến quyết định như vậy."

***/ Sài Gòn, thứ Hai 24/5/1971**

Hơn một ngày không gặp Sơn dù đang ở cùng một bầu trời với nhau, vậy mà lòng sao vẫn chỉ lặng lẽ không mấy may mắn nhớ.

Dù thế, đâu đó trong trái tim đa cảm, một ý tưởng "*xấu*" bỗng dung lộ mặt. Tôi muốn Sơn phải nhìn rõ điều rằng cuộc đời tôi khi xa cách anh vẫn không phải là chìm ngấm trong bóng đêm viễn viễn, mà trái lại, nó phải được bao quanh bởi các tràng pháo tay, các cuộc họp mặt trí thức, trong ấy tôi phải là một người khách được nuông chiều, trọng vọng... Muốn Sơn nhìn rõ cái giá trị mà anh từng không biết trân trọng. Muốn anh thấy rõ sự

tiếc nuôi trong chính lòng riêng sau khi đã đánh mất tôi... Nên, gửi giấy mời Sơn đi dự buổi biểu diễn sắp tới, tổ chức đêm 30/5/1971 tại hội quán Phần Thông Vàng.

***/ Sài Gòn, thứ Ba 25/5/1971**

Đến trường nhạc Bach lúc 3 giờ chiều để tập duyệt lại các bài bản thì đã thấy Sơn đứng đợi ngoài sân.

Hôm nay tôi mặc cái *robe* xanh đỏ rộng cổ, tóc dài xuống lưng, dáng dấp man dại rục rã.

Sơn theo vào trong thính phòng, ngồi một góc nhìn lên sân khấu. Bản nhạc *Chanson de Solveig* của Grieg dưới những ngón tay tôi làm thành những âm thanh náo nùng, truyền cảm, tạo nên nhiều tràng pháo tay của các người dự thính. Ít nhiều trong tâm tư là niềm thỏa mãn vu vơ.

Đây là lần đầu tiên kể từ ngày gặp gỡ, Sơn mới có dịp chứng kiến tôi trong vai trò một người nghệ sĩ biểu diễn. Lần đầu mới nhận biết ra được cái thể giới sống của tôi "*khác biệt hẳn*" với của Sơn.

Khi gặp lại nhau ngoài sân, tôi nghe Sơn nói (như một lời xin lỗi):

"Tiếng đàn em buồn quá, anh nghe, chịu không nổi nên bỏ ra đây đứng tịt này giờ."

Rồi, từ 6 giờ chiều đến 8 giờ tối, Sơn vẫn kiên nhẫn ngồi lại trong một góc lớp, chờ tan xuất dạy của tôi.

Đưa tôi về, nắm tay tôi, Sơn bày tỏ:

"Thu Vân ơi, anh nói thật một điều là không thể xa em."

Tôi nghe lòng lung lay ghê gớm nhưng vẫn đáp:

"Không được cũng phải xa thôi Sơn ạ!"

Son bỗng ngừng xe, xiết chặt bàn tay tôi:
"Em sẽ lấy chồng chứ gì?"
Tôi gật đầu.
Chúng tôi nhìn nhau thật lâu...

***/ Sài Gòn, thứ Tư 26/5/1971**

Gặp nhau buổi sáng. Sơn cho hay sẽ trở về Dục Mỹ ngày mai. Tôi yêu cầu Sơn ở lại cho đến sau ngày trình diện. Anh cười mỉm:

"Em không yêu anh nữa thì có kéo dài những ngày phép Sài Gòn chỉ càng thêm buồn bã."

Tôi vẫn cố giấu diếm tâm tình mình. Rồi dùng một thứ "quyền lực" vẫn từng khiến Sơn mềm lòng trước đó, buộc anh ở lại.

Chúng tôi theo chị Nghĩa đi chợ Khánh Hội. Lúc trở về, trong phòng khách nhà anh, Sơn ngồi nhòm dưới đất cạnh cái *salon* có tôi đang dựa người trên đó, mỉm cười nói:

"Anh quyết định ở lại rồi. Vì em!"

Và, giống như vài lần cũ tại đây, trước những người thân, Sơn đôi đũa cùng tôi nhẹ nhàng *như thể tôi đã là "của riêng anh sở hữu"*.

Buổi chiều, từ trường Bach nhận điện thoại Sơn, giọng đầy mừng rỡ, bảo rằng "*Không ngờ vẫn được gặp em lần nữa*".

Một thoáng xót xa nhớ lại chuỗi ngày đau khổ cũ, Sơn có được tôi hằng ngày mà không biết quý... Còn bây giờ? Hình như mọi tâm tình đã lạnh nên với xúc cảm nào của Sơn – dù mãnh liệt đến đâu- cũng không làm chùng được trái tim tôi.

***/ Sài Gòn, thứ Năm 27/5/1971**

Sau buổi tập đàn đêm nay, Sơn đưa tôi ra Brodard ngồi. Dáng dấp nhỏ nhắn thanh tú, mái

tóc dài và cây *violon* trên tay, tôi tự biết mình vẽ nên được một hình ảnh nghệ sĩ thật nhiều linh hoạt.

Bỗng dưng sao muốn gặp cô Lâm và nói cho Sơn hay điều này. Sau một lúc chối từ, cuối cùng Sơn bằng lòng đưa tôi đến nhà cô. Giờ đây nhận ra một điều buồn cười trái ngược thế này: Thoát ra ngoài mọi ý muốn dừng chân, tôi tìm lại được phong thái của một con người yêu tự do, tâm hồn mây trôi lãng đãng của những ngày tháng cũ. Đêm nay, hiện thân lại là đứa con gái ấy thì Sơn cũng chỉ là người đàn ông dễ dàng bị khuất phục trước mọi ý muốn bướng bỉnh trong tôi mà thôi.

Tại phòng khách, trước cả đại gia đình cô Lâm, Sơn giới thiệu tôi là vợ. Nhìn cô gái lai Án khá đẹp, trong tim tôi bỗng dậy lên mối bất ngờ đau nhói. Tôi thấy tội nghiệp cô, người đàn bà đang có chồng mà vẫn còn giữ cùng Sơn những lần gặp gỡ lén lút. Đáng vẻ Sơn nhờ nhờ đáng ghét.

Hình như không được mấy cảm tình trong nhà cô Lâm nên từ nơi Sơn thấy *tỏ ra vẻ thỏa mãn nào đó vì bề ngoài đặc biệt của tôi*.

Chỉ tội cho cô Lâm không được bình tĩnh trước nụ cười Sơn đầy vẻ kiêu căng, tự phụ. Tôi nói với cô:

"Tôi có gửi đến cô một lá thư hôm đầu tháng 4 (cô gặt) nên đáng lẽ không đến đây làm gì nữa. Nhưng không hiểu sao vẫn muốn gặp cô, cũng như vẫn muốn nhìn cho rõ cái ý muốn chọn lựa của Sơn."

"Không," cô lắc đầu, "chị hiểu lắm rồi, em và Sơn không còn gì nữa".

Tôi ngồi nghe Sơn phân bua cùng mẹ và anh cô Lâm những lời *đáng ra không nên nói*; tỏ bày xa xôi rằng “*bất đắc dĩ mới phải làm chồng tôi*”, rằng “*giờ đây Sơn đã yên ổn cuộc đời...*” nên khuyên cô Lâm “*hãy quên Sơn đi.*”

Trong tôi *cái quyết định li bỏ Sơn càng lúc càng rõ, đồng thời với nỗi xót thương mơ hồ cho bất cứ người đàn bà nào (luôn cả tôi) từng hay sẽ đi qua đời người đàn ông đang ngồi trước mặt.* Tôi tội nghiệp Sơn đã không thể nào hiểu thấu được tôi. Tâm hồn tôi không đơn giản như anh tưởng.

Người mẹ cô Lâm léo nhéo những lời không đẹp trong khi thái độ Sơn trông khiếp nhược, nên tôi đứng lên bảo Sơn từ giã ra về.

***/ Sài Gòn, thứ Sáu 28/5/1971**

Chúng tôi hẹn nhau đi chơi phố. Sự kiện này làm nhớ lại ngày xưa còn đi học, những buổi hẹn hò cũng thường khép nép... Bây giờ đã có một đứa con, vậy mà tại sao bên Sơn, tâm trạng ngày xưa vẫn không thay đổi?

***/ Sài Gòn, Chủ nhật 30/5/1971**

Sơn đến nhà, ở lại ăn cơm rồi trò chuyện với ba cô em gái suốt cả ngày dài. Đêm, cùng Phương Thảo đi với Mẹ đến dự buổi trình diễn của tôi.

Ngày mai Sơn trở về Dục Mỹ, trong tôi như bị phủ tràn một nỗi gì vô cùng man mác. Điều này quả thật lạ lùng và mâu thuẫn. Tôi không thể hiểu được rõ ràng nội tâm mình ra sao.

Chương trình đêm nay vẫn thành công như các lần biểu diễn khác. Tiếng vỗ tay vang lên rất nhiều trong các tiết mục độc tấu *violon có piano* hòa đệm của chị Quỳnh Trân.

***/ Sài Gòn, thứ Hai 31/5/1971**

Tôi tưởng Sơn đã rời Sài Gòn nhưng không, anh vẫn đến nhà Yên Đồ suốt cả ngày dài.

Trong phòng khách, vấn đề hôn nhân được Sơn đưa ra một cách đầy tin tưởng, bảo rằng sẽ năn nỉ người cha lên thưa chuyện cùng mẹ tôi. (Đây là người đàn ông xa lạ đã làm tổn thương trái tim tôi khi ông nói cùng cô Lâm rằng: "*Tôi có cưới hỏi ai cho nó bao giờ đâu?*" Lời này tự Sơn kể lại.)

Lạ sao, tôi chỉ ngồi nghe những bày vẽ phẩn khởi của Sơn với cái tâm trạng *dửng dưng lạnh lẽo*. Trong mắt Sơn thấy loé ra tia ước ao thành thật. Sơn nói, nói nhiều lắm những lời tốt đẹp về một tương lai nào đó... Nhưng còn tôi, phải thú nhận rằng, *tất cả đều đã muộn!* Ngày nay đã quá sợ những phũ phàng Sơn tạo ra đạo trước, nên trong tôi, lòng tin và nỗi muốn xây đắp một cuộc sống chung đã *không còn cơ sở đứng vững*. Lại nữa, con đường tự do đang bày ra trước mặt, tôi khó thể chối từ mà không một mình –hay với con trai- bước vào trong đó... Dù vậy, tất cả mọi suy nghĩ này, tôi giữ kín trong tâm chiều nay.

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 1/6/1971**

Sơn rời Sài Gòn sáng hôm qua. Tôi tưởng mình sẽ buồn nếu nhìn lại mọi cái gì có thể gợi nhớ... nhưng không đúng. Cũng chẳng nhận định rõ được tại sao lại có sự lạt lẽo "*chống quên*" như vậy trong trái tim rất chung thủy?

[]

(Tiếp bài 14)

[]